

Tunkkarin Sanomat

Kyläyhdistys Tunkkarit Tuulet ry:n julkaisu

Nro 10 • 2/2009

Tunkkarin Sanomat

Päätoimittaja

Jukka Tunkkari

Toimituskunta

Jukka Tunkkari 0400 922922

Raimo Haapalehto 040 7721623

Hannu Salo 0400 567538

Marja Myllymäki 050 4139027

Lehden levikkialue

Tunkkarin koulupiiri

Ilmakuvat

kuvannut Hannu Salo,
lentokoneen ohjaimissa
Vesa Tunkkari.

**Toimituskunta ottaa vastaan
lukijoiden juttuideoita!**

LÄMMIN KIITOS!

Toimitus kiittää Ismo Hautalaa
ja Reijo Koivukoskea.
Olette mahdollistaneet
takakannen ilmoituksillanne
tämän Tunkkarin Sanomien
julkaisun.

Pääkirjoitus

Kylä muuttuu

Kylä muuttuu, mutta hyvin hitaasti. Me jokainen koemme sen kun etäällä asuva perheenjäsen tai tuttava tiedustelee kylän kuulumisia. Ehkä tällä kertaa voimme kertoa, että Kedonkankaan veljesten perheiden navetanrakennustyö edistyy, vielä joitakin perhetapahtumia, mutta lista jää aika lyhyeksi. Tarkastelun aikajännettä tulee muuttaa. Tapani Tunkkarin tässä lehdessä oleva juttu kuvineen kertoo muutoksista vuosikymmenten ja vuosisatojen kuluessa. Tunkkarinmäellä on asuttu ja asutaan edelleen. Rakennuskanta on muuttunut, mutta vanhaa kaunista on edelleen jäljellä.

Hanna-Leena Lehtola kertoo kauniilla tavalla äidistään Inkeri Lehtolasta, joka opetti kylän koulussa lukuisia ikäluokkia jopa sukupolvia. Opettajamme Inkeri Lehtola saavutti kunnioitettavan iän ja jätti kestäväen ja arvokkaan jäljen oppilaittensa arvomaailmaan.

Koulun oppilaat jatkavat haastattelusarjaa kylän yrittäjistä ja asukkaista. Vuorossa on parturi-kampaaja Ulla Nykänen. Hyvä, että kylällä läheisyydestä löytyy palveluja monipuolisesti.

Jukka Tunkkari

Elämäntehtävä Tunkkarin kylällä

On itsenäisyyspäivän aatto vuonna 1953. Tunkkarin uuden koulun vihkiäisjuhla on alkamassa. Uutuuttaan hohtavassa luokkahuoneessa oppilaat, koulupiirin väki ja kaksi opettajaa odottavat jännittyneenä kauan kaivatun juhlatilaisuuden alkamista. Alaluokkien opettaja Inkeri Lehtola astuu harmoonin ääreen ja alkaa soittaa virttä, johon koko juhlaväki voimallisesti yhtyy. Hänen mielessään risteilee monia kiitollisia ajatuksia, kun hän nyt vihdoin on päässyt hoitamaan kutsumustyötään oppilaidensa parissa ihka uudessa koulutalossa. Samalla sisimmässä on myös tiettyä jännitystä siitä, miten hänen pienet oppilaansa selviävät omissa ohjelmissaan suuren juhlayleisön edessä. Tuskinpa mielessä kuitenkaan käväisee ajatustakaan siitä, miten monta juhlaa, joulujuhlaa ja kevätkuuhlaa, on vielä järjestettävä, ennen kuin hän viimeisen kerran seisoo oppilaiden ja juhlayleisön edessä, peräti 17 joulujuhlaa ja 17 kevätkuuhlaa! Vihdoin koitti sekin toukokuun päivä 1970, hänen viimeinen kevätkuuhlansa ennen eläkkeelle siirtymistä. Hän jakaa viimeiset koulutodistukset oppilailleen ja toivottaa kaikille siunausta ja hyvää kesälomaa. Kauan kestänyt opettajantyö on päättynyt ja siirtyminen uuteen elämänvaiheeseen alkanut.

Inkeri Lehtola, o.s. Koskimies, syntyi heinäkuun 6. päivänä 1907 Vetelin Tunkkarilla isovanhempiensa, nimismies Oskar Tainion ja hänen puolisonsa Hannan, o.s. Forsman, vanhassa talossa, joka purettiin vuonna 1939 ja samalle paikalle rakennettiin uusi, nykyinen Tainion talo. Hänen äitinsä Helmi, Oskarin ja Hannan tytär, nimismies Ilmari Tainion sisar, oli naimisissa serkkunsa Jalmari Koskimiehen kanssa, joka toimi Mikkelin Yhteiskoulussa ruotsin ja historian lehtorina. Siellä Inkeri-tytär kävi koulunsa ja kirjoitti ylioppilaaksi 1925. Kansakoulunopettajan tutkinnon hän suoritti Helsingissä 1926 ja sai ensimmäisen opettajan paikan Kaustisen kirkonkylän kansakoulusta. Neljän vuoden jälkeen hänet valittiin Järvelän uuden koulupiirin ensimmäiseksi opettajaksi, jossa virassa hän oli seitsemän vuotta, ensin kuusi vuotta opettaen vanhan maalaistalon tuvassa toimivassa luokassa ja myös itse asuen samassa rakennuksessa, ja sitten vielä yhden vuoden uudessa koulutalossa. Tätä ”Järvelän aikaa” hän usein muisteli suurella lämmöllä ja vielä vanhana-kin hän muisti melkein kaikkien oppilaidensa nimet, kun katseli vanhoja luokkakuvia.

Kaustisen yhdentoista opettajavuoden jälkeen hän siirtyi Tunkkarin kylälle, Vetelin pappilan emännäksi, solmittuaan avioliiton 1937 seurakunnan kirkkoher-

ran, Aarre Viktor Lehtolan kanssa, joka oli syntynyt 1893 Uudessakaupungissa. Vihkimisen toimitti sulhasen veli, pastori Yrjö Lehtola, Mikkelin tuomiokirkossa morsiamen syntymäpäivänä. Näin alkoi Inkeri-opettajan elämässä aivan uusi vaihe, joka toi paljon uudenlaista työtä ja vastuuta kuuden pienen lapsen äitinä ja suuren pappilan emäntänä. Tämän päätehtävänsä ohella hän hoiti huomattavalta osalta myös kirkkoherranvirastoa kirjoittaen papintodistuksia ja paljon aikaa vaativia sukuselvityksiä. Monesti ihmettelin, miten tarkasti hän tunsikin tunkkarilaisten, puusaarelaisten ja torppalaisten suvut. Niistä suvuista – ja monista muista – hän oli tehnyt lukuisia selvityksiä. Hän kirjoitti myös kastettujen, konfirmoitujen, avioliittoon vihittyjen ja kuolleitten luettelot vuosittain kyseisiin kirjoihin. Varmaan kaikkein mittavin työ ja runsaasti aikaa vienyt oli kahden suuren, monisatasivuisen kirkonkirjan kirjoittaminen vuosina 1940-1941. Näissä kirjoissa oli luetteloina kylittäin ja perhekunnittain kaikki Vetelin seurakunnan 4500 jäsentä. Äitini kertoi, että toisinaan pakkasella hän melkein paleli kansliassa kirjoittaessaan, kun huoneen lämpötila ei noussut kovin korkealle kaakeliuunia puilla lämmitettäessä. Tämän ”kanslia-apulaisen” työn hän teki ilmaiseksi, mutta kirkonkirjojen kirjoittamisesta seurakunta maksoi korvauksen.

Tunkkarin alakoulun oppilaat (1942-44 syntyneet) opettajansa Inkeri Lehtolan kanssa 1951.

Pappilan tehtäviin kuului siihen aikaan majoittaa seurakuntaan tulevat vieraat, matkapapit ja muut kävijät, jopa maanlunastuslautakunnan edustajat. Vanha, kaunis ja avara pappila toimi koko isäni virkakauden aikana, 1927-1950, varsinaisena ”matkustajakotina” tarjoten yösijan ja muun yöspidon lukuisille kävijöille. Tämä palvelu jatkui aina siihen saakka, kunnes perheemme 1953 muutti Tunkkarille Pyhtilän taloon. Vieraskirjamerkinnot kertovat siitä, miten keskeinen osa pappilan emännän työtä oli vieraiden majoittaminen niiden 16 vuoden aikana, jolloin hän asui pappilassa. Suurimpana apuna hänellä oli Helmi-äiti, joka tuli Mikkelistä sotaa pakoon syksyllä 1939, juuri ennen talvisodan syttymistä. Hän auttoi yhdessä apulaisen kanssa perheen, vierasjoukon ja talouden hoidossa ja oli muutenkin tärkeänä tukena tyttärensä perheessä. Isoäiti asui luonamme Tunkkarin koululla kuolemaansa saakka 1965.

Koulutyötä äitini jatkoi vuonna 1947 kymmenen vuoden tauon jälkeen. Pappilan suuri sali joenpuoleisessa päädyssä muuttui luokkahuoneeksi, jossa toimi alaluokat I-III aina vuoden 1953 huhtikuun loppuun saakka, jolloin uusi kirkkoherra, Veikko Kumpulainen, perheineen muutti pappilaan. Tässä salissa Inkeri-opettaja oli jo yhden vuoden pitänyt koulua luvuonna 1942-1943, kun koulu tilapäisesti oli siirretty pappilaan. Sali oli niin suuri, että siihen mahtuivat nuo

kolme luokkaa. Keskimäärin salissa saattoi olla 20-25 oppilasta. Valokuvasta varmaan monet silloiset alakoululaiset voivat tunnistaa itsensä yli viidenkymmenen vuoden takaa! Näin siis monet Tunkkarin kylän lapset ovat aloittaneet opintiansä Vetelin pappilassa.

Opetustyössään äitini oli hyvin tunnollinen ja valmisti huolella seuraavan päivän tunnit. Muistan, kuinka hän iltaisin valmisti esimerkiksi uskontotuntia lukemalla Martti Haavion opettajille tarkoitettuja opaskirjoja Raamatun kertomuksiin, joita oppilaat innostuneina lukivat läksyinään oppikirjastaan ”Ystävä sä lapsien”. Monena iltana olin katsomassa, kun hän piirsi väriliiduilla luokan suurelle taululle kuvia seuraavan aamun ympäristöopintunnille. Hän oli taitava piirtämään ja sai luonnon ”elämään” lintuineen ja kukkineen. Laskentotunneille hän mm. valmisti ”kertotaulupelejä”, joiden avulla hän sai oppilaat innostumaan kertotaulusta ja samalla testaamaan kilpailun merkeissä omaa muistiaan laskutehtävissä. Hän käytti paljon aikaa miettiessään, miten saisi opetettavat asiat selitetyä niin, että kaikki voisivat ne oppia. Monet oppilaat ovat kertoneet, että Inkeri-opettaja oli hyvin kärsivällinen ja ystävällinen; opettajaa ei tarvinnut pelätä. Hä-

nellä oli psykologista silmää ymmärtää erilaisia oppilaita ja kohdella jokaista yksilöllisesti.

Yhteys opettajan ja oppilaiden vanhempien välillä toimi luontevasti. Monista oppilaiden vaikeuksista selvitettiin hyvin keskustelemalla niistä yhdessä avoimesti. Järjestys tunteilla säilyi hyvänä. Lehtihaastattelussa 90-vuotispäivän jälkeen hän totesi seuraavasti: ”Opettajat olivat vielä tuohon aikaan auktoriteetteja, joita kunnioitettiin. Kouluissa ei ollut kovin suuria kurinpitto-ongelmia.” Valoisasta ja elämänmyönteisestä asenteestaan johtuen hän ei kuitenkaan antanut ajan kullata muistojaan. ”Usein kuulee puhuttavan ’vanhoista hyvistä ajoista’. Silloin on unohdettu se, että monet asiat olivat silloin paljon heikommin kuin nykyisin.”

Sotavuodet koettiin ankarina myös Vetelin pappilassa. Seurakunnan kirkkoherran raskaimpana tehtävänä oli viedä kuolinsanoma kaatuneiden sotilaiden omaisille. Nämä polkupyörämatkat surukoteihin eri puolille laajaa seurakuntaa ovat varmasti olleet isäni 34 vuotta kestäneen pappisuran aikana kaikkein raskaimmat matkat. Näiden vaikeiden vuosien aikana hän sai paljon henkistä tukea ja apua puolisoiltaan, joka seisoi hänen rinnallaan koettelemusten aikana. Menetykset koettiin raskaimpana kaatuneiden perheissä, mutta raskasta oli myös seurakunnan paimenella, kun hän joutui yhä uudestaan siunaamaan kirkkomaahan

seurakuntansa nuoria miehiä, yhdellä kertaa yhdeksänkin sankarivainajaa.

Sodan aikana Vetelin kirkkoherralle tuli paljon lisätyötä ja vaivannäköä, kun hänet määrättiin kotirintamapappina hoitamaan myös Halsuan ja Perhon seurakuntia, joiden omat papit olivat rintamalla. Huonon liikenneyhteyksien takia nämä ylimääräiset tehtävät tuottivat monia hankaluuksia ja lisärasitusta oman seurakunnan hoidon ohella. Kun omaa autoa ei ollut, matkat taittuivat polkupyörällä tai pappilan vuokraajan, Aarne Pynssin, hevosella. Näitä hevoskyytejä kuului papille vuokrasopimuksessa mainittu määrä vuodessa. Edestakaiset matkat kaukaisimpiin kyliin merkitsivät kymmenien kilometrien pyörämatkoja ilmoista riippumatta.

Työn raskaat paineet ja jatkuva liikkeellä olo virkatehtävissä kahden vuosikymmenen aikana alkoivat vähitellen murtaa hänen terveyttään. Lepoaikaa ei paljon ollut, ei varsinaisia vuosilomia eikä arkivapaita.

Kirkkoherra A.V. Lehtola toimittamassa sankarivainajan, luutnantti Yrjö Ihon hautaan siunaamisen 23.7.1944. Edessä vasemmalta mm. Antti Iho, Toivo Iho, vanhemmat Aino ja Aapo Iho sekä oikealla pastori Heino Pätiälä.

Seurakunnan ainoalle papille jokainen viikonpäivä oli työpäivä ja usein pitkä; varsinkin sunnuntaipäivät monine toimituksineen olivat usein raskaita jo pitkistä matkoistakin johtuen. Varsinaisia virastoajokajakaan ei ollut. Kanslia aina auki! Työmäärä lisääntyi vielä sota-vuosien jälkeen, kun hän vuosina 1947-1949 joutui toimimaan Vetelin vuonna 1945 perustetun Yhteiskou-lun rehtorina ja uskonnonopettajana, koska edellinen rehtori yllättäen erosi tehtävästään vähän ennen kou-lun alkamista. Tämän lisätyön hän koki hyvin rasitta-vana heikentyneen terveytensä vuoksi. Vuoden 1950 tammikuussa hän jäi sairauden takia virkavapaalle. Vähitellen sairaus mursi hänen voimansa ja siirtymi-nen rajan yli tapahtui loppusyksyllä, marraskuun 17. päivänä. Näin päättyi hänen pitkä, 23 vuotta kestänyt virka-aikansa Vetelin seurakunnassa. Hänen elämän-vaiheistaan olen kertonut Vetelin Seurakunnan histo-riikissa, 1639-1989, sivuilla 222-230.

Inkeri-opettajan vuonna 1947 alkanut työ Tunkkarin koulupiirissä sen sijaan jatkui vielä 23 vuotta puolison kuoleman jälkeen. Voi todeta, että Aarre ja Inkeri Lehtolan työaika Tunkkarin kylän alueella kesti yhteensä 43 vuotta! Lehtoloiden toimintaan on liittynyt kiinteästi kylän kaksi suurta keltaista rakennusta. Vanha ja kaunis pappila on jo kauan sitten siirtynyt muistojen joukkoon säilyen valokuvissa arvokkaana muistona jälkipolville. Koulu sen sijaan toimii kylän lasten opinahjona tarjoten myös kyläläisille hyvät toi-mitilat monenlaisiin kokoontumisiin, kerhoihin ja har-rastuksiin.

Opettaja Inkeri Lehtola 90-vuotiaana kotonaan Martinmäessä Tunkkarilla.

Vielä 96-vuotiaana äitini, Inkeri Lehtolan, muisti toimi erinomaisesti ja suurella innolla hän kertoi pappilaan liittyvistä muistoistaan pitkän elämänsä viimeisenä syksynä. Muistelmat valmistuivat viime hetkellä, sillä hänen elämänsä päättyi joulukuun 13. päivänä 2003. Ilman tätä henkistä ponnistusta olisivat hänen pappila-aikaa koskevat muistonsa jääneet täysin unohduksiin. Näistä pappila-ajoista hän on kertonut hyvin yksityiskohtaisesti ja mielenkiintoisesti muistelmissaan Tunkkarin kyläkirjan sivuilla 139-144.

Hanna-Leena Lehtola

**Vuonna 1844 rakennettu Vetelin pappila.
Rakennuksen oikeassa päädyssä on luokkahuoneen kaksi ikkunaa.**

”Eikös me ollakin maan alla?”

kysyi eräs eskarilainen aloittaessaan esikoulun Tunkkarin koulussa tänä syksynä.. No, kellarissahan se eskariluokka on, mutta siellä on korkeat ikkunat, joista aurinko paistaa juuri sopivasti ja takapihan puut näkyvät kauniisti ja korkeina, kuten lasten silmin katsottuna sopiikin näkyä. Näin syksyllä puut loistavat värikkäinä, talvella hohtavat valkoisina ja keväällä saamme nähdä vihreiden lehtien taas puhkeavan ja muuttolintujen saapuvan niiden oksille laulamaan.

Tunkkarin eskari on entisessä käsityöluokassa, ja tänä vuonna eskarilaisia on kahdeksan. Monien vaiheiden kautta esikoulu on Vetelissäkin siirtynyt osaksi perusopetusta. 70-luvulla perustettiin kuntiin päiväkoteja, ja esiopetus oli pieni erillinen osa päivähoitoa. Vähitellen ilmestyivät ensimmäiset esikouluun tarkoitetut tehtäväkirjat, joita tehtiin yhtenä aamupäivänä viikossa. Esikouluaika lisääntyi päivä kerrallaan, kunnes päästiin nykyiseen tilanteeseen, jossa esikoulua on 19 tuntia viikossa.

Esi- ja alkuopetuksen yhteisessä opetussuunnitelmassa määritellään esiopetuksen sisällöt ja tavoitteet. Tärkeimpiä asioita siinä mielestäni on arvoperusta, joka rakentuu kodin ja koulun avoimelle yhteistyölle. Lasta ohjataan ottamaan ikätoverinsa huomioon, kunnioittamaan aikuisia ja ymmärtämään erilaisuutta. Hänelle opetetaan oikean ja väärän erottaminen ja hänelle annetaan selkeät säännöt, että hän tuntee olonsa turvalliseksi ja saa kasvaa rauhassa. Lasta ohjataan yhteisiin toimiin ja oman vastuun kantamiseen. Hänet hyväksytään omana itsenään ja hänen itsetuntoaan vahvistetaan onnistumisen kokemusten kautta. Lisäksi korostetaan, että lapsi oppii kokemusten, elämysten, toimimisen ja leikin avulla.

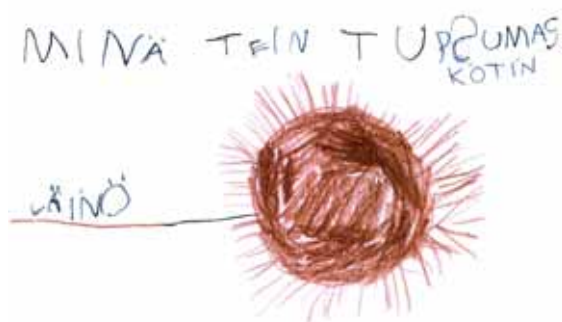
Mitä esiopetus sitten on käytännössä? Kuuntelemista, kertomista, seuraamista ja keskittymistä. Laulamista, liikkumista, maalaamista, muovaamista, leikkaamista, liimaamista, sopimista, omista asioista huolehtimista... ja leikkimistä.

Koulun tilat ja henkilökunta tulevat tutuksi yhteisissä tekemisissä ja tapahtumissa ja tulevan vuoden luokkakaverit nähdään eka kerran heti aamulla jonossa koulupäivän alkua odotellessa. Luokkaan on helppo käydä kurkkaamassa ohi mennessä, mielessä ajatus ”noin minäkin sitten ensi vuonna...”. Yhteiset tapahtumat alkuopetuksen kanssa lähentävät – on aikaa totutella. Tähän loppuun lainaus Vetelin opetussuunnitelmasta (Tove Jansson):

”Niiskuneiti oli löytänyt ensimmäisen rohkean krookuksen nenännipukan. Se oli pistänyt esille lämpöisestä maasta eteläisen ikkunan alla eikä ollut vielä edes vihreä.

- Pannaan lasi sen päälle, sanoi Niiskuneiti. Sitten se selviää kylmästä yöstä.
- Älä pane, sanoi Muumipeikko. Anna sen selvitä miten parhaiten taitaa. Minä luulen, että se selviää paremmin, jos sillä on vähän vaikeuksia.”

Inkeri Haapalehto

Ystävyys

Ystävä on tärkeämpi kuin raha.
Ystävä on parempi kuin lelu.
Ystävä on kalliimpi kuin kulta.
Ystävä on uskollisempi kuin kissa.
Ystävä on luotettavampi kuin pyörä.
Sellainen on ystäväni.

Julia Tuomisto 2. lk

Ystäväni

Ystävä on tärkeämpi kuin ruoka.
Ystävä on parempi kuin puutarha.
Ystävä on kalliimpi kuin 100 lehmää.
Ystävä on uskollisempi kuin pässi.
Ystävä on luotettavampi kuin hevonen.
Sellainen on ystävä.

Aarni Sanz 2. lk

Valtteri Katajala 1. lk

Neea Hautala 1. lk

Ystäväni

Ystäväni on tärkeämpi kuin kulta.
Ystäväni on parempi kuin kukka.
Ystäväni on kalliimpi kuin aarre.
Ystäväni on uskollisempi kuin koira.
Ystäväni on luotettavampi kuin auto.
Sellainen on ystäväni.

Sara Finnilä 2. lk

Nikke

Nikke on tärkeämpi kuin kulta.
Nikke on parempi kuin hyvä talo.
Nikke on kalliimpi kuin mikään muu.
Nikke on uskollisempi kuin koira.
Nikke on luotettavampi kuin koira.
Sellainen on Nikke.

Wilhelm Widjeskog 2. lk

Timi Rannila 1. lk

Saara Huusko 1. lk

Markus Torppa 1. lk

Hauskoja harrastuksia....

Minä harrastan Äijäkerhoa Torpan kentällä tai Mäntyristillä keskiviikkoisin kuudelta. Siellä pelataan jalkapalloa, sählyä tai leikitään. Mielestäni Äijäkerho on hyvä harrastus, koska kunto nousee, tulee liikuntaa ja oppii asioita. Vetäjinä ovat Aki Kaariniemi ja Kaitsu Tikkakoski. Olen harrastanut sitä kaksi vuotta. Äijäkerhossa on hauskaa ja mukavaa.

Juho Honkonen 3. luokka

Minä harrastan viulunsoittoa. Käyn soittamassa musiikkilukiolla. Ohjaajani on Mauno Järvelä. Käyn soittamassa keskiviikkoisin ja silloin, kun Maunolle sopii. Viulun soitossa me harjoitteleme kappaleita, soiton puhtautta ja esiintymisiä. Mielestäni viulunsoitto on hyvä harrastus, koska musiikkikorvani vahvistuu ja oppii puhtaita ääniä. Mielenkiintoista on se, että pääsee moniin paikkoihin. Olen käynyt jo Helsingissä. Minä olen soittanut kaksi vuotta. Viulunsoittoa suosittelen musikaalisille ihmisille.

Janika Läspä 3. luokka

Minä harrastan jalkapalloa. Pelaan sitä Torpan kentällä, keskustan kentällä ja lukion salissa. Käyn pelaamassa perjantaisin. Venytteleme siellä joskus ja pelaamme jalkapalloa, juoksemme ja syötteleme. Mielestäni jalkapallo on hyvä harrastus, koska siitä saa liikuntaa ja siellä voin saada kavereita. Minä olen pelannut jalkapalloa noin vuoden. Pelaan VetUn joukkueessa. Minä pelaan puolustajan paikkaa.

Pauli Pynssi 4. luokka

Minä harrastan uintia. Harrastan uintia Vetelin uimahallissa. Käyn uimassa yleensä torstaisin. Uimahallissa minä uin ja hypin. Mielestäni uiminen on hyvä harrastus, koska siitä tulee hyvä kunto ja se on tosi kivaa. Uimahallissa on mukavia valvojia ja sitä kannattaa harrastaa. Uiminen on hyvä urheilulaji. Suosittelen sitä kaikille niille, jotka pitävät urheilusta.

Minna Läspä 3. luokka

Minä harrastan tähtitiedettä. Harrastan sitä keskustan koululla. Käyn tutkimassa tähtiä tiistaina ja torstaina. Siellä tutustutaan tähtitaivaaseen. Mielestäni tähtitiede on siksi hyvä harrastus, kun siinä oppii tuntemaan tähtitaivaan. Suosittelen sitä kaikille, jotka ovat kiinnostuneet tähtitaivaasta. Tähtitieteen nettisivu on www.ursa.fi

Ahti Jääskeläinen 4. luokka

Minä Harrastan yleisurheilua. Urheilen kotona ja urheilukentällä. Käymme urheilemassa kesällä maanantaisin klo 17.00. Silloin harjoitellaan yleisurheilulajeja. Mielestäni yleisurheilu on hyvä harrastus, koska siinä saa liikuntaa, hyviä tuloksia ja kavereita. Lempilajini on pituushyppy ja minun ohjaajani on Marika. Olen harrastanut kaksi vuotta yleisurheilua. Olen myös tavannut uusia kavereita. Yleisurheilua kannattaa harrastaa. Olen ollut monissa kisoissa.

Venla Läspä 3. luokka

Minä harrastan pesäpalloa. Harrastan sitä Ruohopatilla. Käyn pelaamassa tiistaisin kello 18.00. Peleissä kopitellaan ja pelataan. Mielestäni pesäpallossa kunto nousee ja oppii. Minua opettaa isi. Minä pelaan F-junioreissa. Suosittelen pesäpalloa.

Joni Takala 3. luokka

Harrastukseni on jalkapallo. Me pelaamme loppukeväisin ja alkusyksyisin Vetelin tai Räyringin kentällä, muulloin lukion salilla. Käyn pelaamassa perjantaisin klo 17.00. Harjoitteleme jalkapalloa ja joskus sählyä. Mielestäni jalkapallo on hyvä harrastus, koska siinä saa liikuntaa ja se on kivaa. Meidän joukkue on VetU. Olen pelannut jalkapalloa noin vuoden. Minä pelaan yleensä puolustuksessa tai keskikentällä. Suosittelen jalkapalloa kaikille.

Tuomas Myllymäki 4. luokka

Minä Harrastan pianonsoittoa. Soitan pianoa Tunkkarin koululla. Käyn soittamassa pianoa maanantaisin klo 14.40. Soittotunneilla harjoitellaan kappaleita yhdellä tai kahdella kädellä. Mielestäni pianonsoitto on hyvä harrastus, koska se on kivaa ja joka tunnilla oppii jotain uutta. Olen soittanut pianoa noin yksi ja puoli vuotta. lisäksi piano-opettajani on todella mukava ja hänen nimensä on Riitta Kaariniemi.

Eva Wiik 4. luokka

Minä harrastan jalkapalloa. Minä pelaan jalkapalloa Vetelin urheilukentällä tai Torpan kentällä. Käyn pelaamassa torstaina puoli viidestä kuuteen. Me harjoitellaan pelaamista ja laukomista ja syötellään. mielestäni jalkapallossa saa liikuntaa, koska siinä juostaan paljon ja se on hauskaa. Meidän valmentaja on Eero. Olen harrastanut jalkapalloa vuoden. Minä pelaan keksikentällä ja hyökkäyksessä.

Teemu Rannila 4. luokka

Hauskoja harrastuksia....

Harrastukseni on suunnistus. Käyn suunnistamassa lähimetsissä tai kauempana. Käyn siellä tiistaina joka viikko, paitsi talvella. Siellä harjoitellaan lukemaan karttaa. Mielestäni suunnistuksesta saa liikuntaa ja siinä oppii lukemaan karttaa. Olen harrastanut suunnistusta kaksi vuotta. Harrastan sitä siksi, koska siitä saa liikuntaa. Suosittelen sitä kaikille liikunnasta pitävälle.

Santeri Peltokangas 4. luokka

Minä harrastan pianon soittoa. Soitan pianoa Tunkkarin koulussa. Käyn soittamassa maanantaina kello 18.40. Soittotunneilla harjoitellaan soittamissa ja siitä tulee läksyjäkin. Mielestäni pianon soitto on hyvä harrastus, koska oppii. Pianon soitto on kivaa, olen harrastanut soittoa 3-4 vuotta ja minua opettaa Riitta Kaariniemi. Suosittelen pianon soittoa kaikille musikaalisille ihmisille.

Matleena Saarenpää 4. luokka

Minä harrastan lukemista. Luen sohvalta, omassa huoneessa ja koulussa. Luen kirjoja koulun jälkeen ja illalla. Lukemisessa tutkitaan kuvia, arvioidaan kirja ja valitaan kirja. Mielestäni lukeminen kehittää lukutaitoa ja on mukavaa. Luen viikossa 2-6 kirjaa. Minä pidän jännitys- Manga- ja hupikirjoista. Olen harrastanut lukemista kolme vuotta. Ennätökseni on 92-sivuinen kirja puolessa tunnissa. Suosittelen lukemista kaikille.

Salla Hautamäki 4. luokka

Minä harrastan jalkapalloa, kesällä Keskuskentällä tai Torpan kentällä, talvella lukion salissa. Käyn pelaamassa perjantaina kello 17.00. Siellä harjoitellaan pelaamaan hyvin. Mielestäni jalkapallo on hyvä harrastus, koska siinä kehittyä ja siinä nousee kunto. Olen pelannut kolme vuotta jalkapalloa. Minä pelaan hyökkääjänä. Suosittelen jalkapalloa sellaisille, jotka urheilee.

Severi Tikkakoski 3. luokka

Minä harrastan Mimmikerhoa. Harrastan harrastustani Mäntyrystillä. Harrastukseni on tiistaisin kello 17.00. Siellä leikitään ja askarrellaan. Minun mielestäni harrastukseni on hyvä harrastus, koska siellä tehdään joka kerta jotain uutta ja siellä tapaa uusia ihmisiä. Olen harrastanut Mimmikerhoa kuukauden ja kerhoa vetää Emmi ja Veera. Mimmikerhossa voi tehdä kaikkea kivaa. Suosittelen sitä kaikille tytöille.

Saara Tunkkari 4. luokka

Minä harrastan tähtitiedettä keskustan Tietolassa ja ulkona. Harrastan sitä tiistaisin ja torstaisin seitsemältä. Siellä tutkitaan tähtiä, kuuta ja planeettoja. Viime tiistaina tutkittiin Merkuriusta. Mielestäni tähtitiede on hyvä harrastus, koska siellä oppii tähdistä, planeetoista ja galakseista. Tähtitiede on mielenkiintoista, koska siellä saa katsoa kaukoputkella ja saa käydä tähtitorneissa. Olen harrastanut sitä vasta yhden päivän. Suosittelen sitä todella paljon.

Markus Torppa 4. luokka

Minä harrastan Mimmikerhoa. Harrastan harrastustani Vetelin Mäntyrystillä. Käyn Mimmikerhoa joka tiistai kello 17.00-18.30. Siellä katsotaan elokuvia, pelataan pelejä, käydään uimassa, kokataan ja askarrellaan. Mielestäni Mimmikerho on hyvä harrastus, koska siellä kaikki voivat olla mukana ja siellä tehdään mieluisaa. Olen harrastanut Mimmikerhoa vasta pari kuukautta. Ohjaajina ovat Veera Björkbacka ja Emmi Kolppanen. Suosittelen tätä harrastusta kaikille 3-6-luokkalaisille tytöille, jotka pitävät monipuolisista harrastuksista.

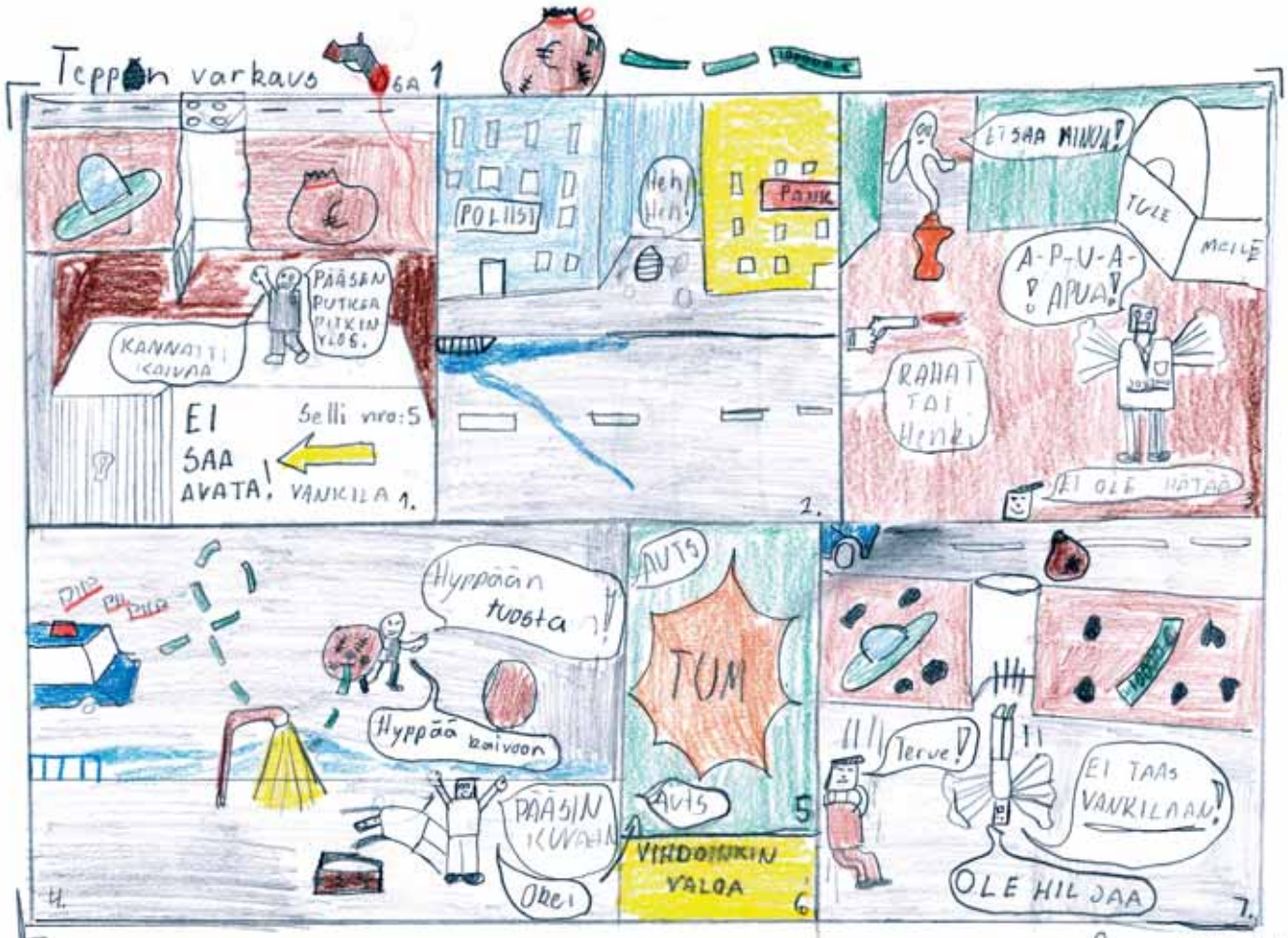
Henna Honkonen 4. luokka

Minä harrastan jalkapalloa. Minä harrastan jalkapalloa Torpan ja keskustan kentillä. Käyn pelaamassa torstaisin ja joskus perjantaisin kello 17.00. Pelaamme jalkapalloa ja syöttelemme ja joskus lauomme ja torjumme. Mielestäni jalkapallo on hyvä harrastus, koska kunto kasvaa, oppii keskittymään ja pelaaminen on hauskaa. Jalkapallossa menemme pelaamaan turnauksiin. Minä pelaan jalkapalloa maalivahtina ja olen pelannut jalkapalloa kaksi vuotta. Suosittelen jalkapalloa kaikille liikunnallisille ihmisille.

Ilmari Sanz 4. luokka

Minä harrastan pesäpalloa pesäpallokentällä tai urheilutalolla. Minä käyn pelaamassa pesäpalloa maanantaisin ja keskiviikkona. Peleissä harrastetaan kopittelua ja syöttelyä. Harrastukseni hyvä puoli on se, että saa pelata ja lyödä ja tapaa kavereita. Minä aloitin pelaamisen sen takia, koska se tuntui mielenkiintoiselta. Olen pelannut neljä vuotta ja viides vuosi lähtee. Suosittelen pesäpalloa niille, jotka ovat urheilullisia.

Aleksi Rantala 4. luokka

Joona Mäkelä 5/12

Haastateltavana

Ulla Nykänen - Hius-studion emäntä

Ingmannintiellä on jo pitkään palvellut kyläläisiä ja vähän laajempaakin joukkoa parturi-kampaamo Hius-studio. Kävimme tutustumassa studioemäntä Ullaan. Kävi selville, että hänellä on monta kampausta tulella vapaa-aikana. Ja kampaamossakin on käynyt mielenkiintoisia asiakkaita...

1. Kerro perheestäsi.

Meillä on minun lisäksi neljä tyttöä: Anniina, Annamari, Anette ja Amanda, aviomies Ari sekä vävykarit Aku ja Aki – ja kultainen noutaja Nestori

2. Kuinka kauan olet asunut Vetelissä?

Virallisesti vuodesta 1983, taitaa tulla jo 26 vuotta.

3. Mitä harrastat työn ulkopuolella?

Nestorin kanssa lenkkeilyä luonnossa, kuntonyrkkeilyä, harrastajateatteria teatteri Revontulissa ja vielä kuorolaulua.

4. Mikä sai sinut lähtemään kampaajan uralle?

Jaa-a, jo alle kouluikäisenä leikkasin varkain pikkuveljen ja serkun hiuksia.

5. Oliko sinulla muita urasuunnitelmia?

Jos olisin ollut allerginen tässä työssä tarvittaville aineille, olisin halunnut lastenhoitajaksi tai kosmetologiksi.

6. Millainen on kampaajan koulutus?

Kampaajan peruskoulutuksena kävin kaksi vuotta ammattikoulua ja erilaisilla kursseilla pidän yllä ammattitaitoa.

7. Mistä lähti ajatus omaan yritykseen?

Aloitin Vetelissä Kampaamo Raijassa. Kun toinen kampaaja lähti pois, hän kannusti minua jatkamaan tiloissaan.

8. Mikä työssäsi on mielenkiintoisinta?

Yksikään päivä ei ole samanlainen. Aina on erilaiset kampaukset ja erilaiset asiakkaat.

Kun Ullan asiakkaana on näyttelijäystävä Maija Hämäläinen, niin varmaan puhutaan muustakin kuin hiustenleikkuusta.

9. Entä raskainta?

Tämä on raskasta seisomatyötä, joka käy selän ja jalkojen päälle. Tosin nyt olen Aslak-kuntoutusryhmässä, jossa opetellaan ergonomisia työasentoja.

10. Millaisia ovat työpäiväsi?

Monenlaista niihin saattaa kuulua: värjäyksiä, permanentteja, naisten ja miesten hiusten leikkauksia, päänahan hoitoja, intialaista päähierontaa...

11. Kannattaako kampaajan työ taloudellisesti?

No, jos et odottele suuria ja olet ahkera.

12. Millaisia tulevaisuuden suunnitelmia sinulla on yrityksesi suhteen?

Koska tässä työssä ei tule koskaan valmiiksi, niin aion kouluttautua kursseilla säännöllisesti, ”vierivä kivi ei sammaloidu”.

13. Millainen on nuorison muotitukka tällä hetkellä?

On niin monenlaista tyyliisuuntaa, ettei pari sanaa siihen riitä, mutta tiivistettynä sanoisin: rohkeat leikkaukset, räiskyvät punaiset ja violetit, kauniit ruskeat ja hillityt tuhkavärit ovat tämän syksyn muotia.

14. Mikä on lempikampauksesi?

Hääkampaukset ja kaikenlaiset leikkaukset ovat kiinnostavia. Makeinta on, jos saan suunnitteluun vapaat kädet.

15. Mikä on erikoisin kampaus, jonka olet tehnyt?

Kerran leikkasin afrikkalaisen nuoren miehen hiukset – kolme kampaaja jäi kiinni hiuksiin.

16. Milloin kampaaja on työhönsä tyytyväinen?

Ilman muuta silloin, kun asiakaskin on tyytyväinen.

17. Millainen asiakas on kampaajan kauhu?

Vaikeita asiakkaita ei ole. Voi olla vain vaativia asiakkaita.

18. Mitä vastaat näihin?

Lempiruoka Liharuuat ja valkosipuliperunat.

Ruokainhokki Kesäkeitosta en kyllä pidä.

Suosikki TV-ohjelma Dokumentit ja luonto-ohjelmat.

Lempiväri Tumman harmaa, sininen ja punainen.

Mielimusiikki Kotimaiset Anna Puu ja Juha Tapio, klassinen musiikki ja gospel.

Paras päivä Sen tekevät tyytyväiset asiakkaat.

19. Kuka tekee sinun kampauksesi?

Itse pääosin.

20. KIITOS HAASTATTELUSTA!

Haastattelijoina Tunkkarin koulun 5-6 luokka

Tunkkarin Vanhantalonkankaan vanhimmista taloista ja niiden asukkaista

Tunkkarin Vanhantalonkangas ilmasta 30.8.2009.
Keltaiset Vanhatalo ja nykyinen Lempiälän talo vasemmalla.
(Valok. Hannu Salo)

VASEMMALLA: Vuoden 1946 juhannusaaton iltapäivällä otettu ilmavalokuva Vanhantalonkankaasta. N:o 1 on Vanhatalo, n:o 2 Kevari, n:o 3 Alfred Tunkkarin talo, n:o 4 Hintrikki Tunkkarin, myöhemmin Luoman, nykyään Lempiälän talo. Vanha Jyväskylän maantie eli nykyinen Tunkkarintie näkyy kartan koillisosassa, Mäntysaarentie vie Kevarista lounaaseen, sen varrella on Kevarin riihi (nykyisen Jyväskylätien paikkeilla). Pohjoinen on kuvassa ylhäällä.

Tunkkarin Vanhantalonkankaalla seisoivat vielä viitisenkymmentä vuotta sitten neljä taloa: keltamullalla maalattu Vanhatalo, sen lounaispuolella sijaitseva punaisiksi maalattu Kevari sekä kaksi myöhemmin rakennettua taloa. Niiden historiasta ja asukkaista on tarkoitettu tehdä selkoa seuraavassa.

Maanmittari Florinin vuonna 1756 piirtämässä kartassa Tunkkarin talo sijaitsi satakunta metriä etelään Vetelinjoesta, sen aikaisen pitäjätien varrella. Sen olivat mahdollisesti rakentaneet vähän aikaisemmin Perhosta Tunkkarille vävyksi tullut Matti Möttönen ja hänen veljensä Mikko.

1757 Tunkkarin kruununtila n:o 9 ostettiin verotilaksi. Pian tuli eteen talon jako. Matti Tunkkari ja hänen vaimonsa Kaisa jäivät asumaan ”vanhaan kartanoon”, mutta Mikko rakensi perheelleen talon nykyisen Jukkalan lähelle. Tämän veljesparin jälkeläisiä asuu edelleenkin Tunkkarin kylällä.

Matti Tunkkari valittiin kirkonisännäksi v. 1760. Samana vuonna taloon tuli vävyksi Antti Huntus, joka otti vaimokseen Matin ja Kaisan esiköisen Liisan. Matti luovutti isännyyden vävyilleen 1776. Kun Kokkolasta Kyyjärvelle vievä ”Chydeniuksen tie” valmistui 1790-luvulla, siirrettiin Vanhatalo varmaankin lähiaikoina sen varteen pienelle kangassaarekkeelle, poikittain uuteen maantiehen nähden. Talon vuonna 1751 rakennettu aitta siirrettiin ilmeisesti näihin aikoihin myös nykyiselle paikalleen. 1788 isännäksi ryhtyi Antin ja Liisan esiköinen, isoisänsä kaima Matti, joka oli perustanut perheen edellisenä vuonna äitinsä serkun Kaisa Tunkkarin kanssa. Heille syntyi 16 lasta., joista 9 kuoli nuorena. Sekä Antti että hänen poikansa Matti valittiin aikoinaan kirkonisänniksi.

¼ manttaalina suuruinen Vanhatalo jaettiin 1801 kolmen veljeksensä Matin, Juhon ja Antin kesken. Matti jäi asumaan Vanhataloa ja Juho (sittemmin Lokasaari) rakensi itselleen talon samalle kankaalle. Tämä rakennus hävitettiin mahdollisesti Suomen sodan melskeissä eikä sen tarkempi sijainti ole tiedossa.

Matin ja Kaisan esiköinen Antti oli syntynyt 1788. Hänen asuttavakseen tuli jaossa Leskelän talo nykyisen Alileskelän talon läheisyydessä. Matti Tunkkarin ja hänen vaimonsa Kaisan kuoltua nuoresta Antti Leskelästä tuli 1818 Vanhantalon neljäs isäntä.

Vanhatalo toimi ajoittain myös kievarina ja sen nurkkakamarissa sijaitsi seudun ensimmäinen kauppa. 1840-luvulla sen viereen rakennettiin uusi tupa, jota kutsuttiin käyttötarkoituksensa mukaisesti Kevariksi. 1879 Vanhatalon tila jaettiin. Kevariin asettui asumaan Antti Leskelä-Tunkkarin vanhempi poika Joonas ja hänen perheensä. Vanhatalo siirrettiin perimätiedon mukaan vuonna 1890 rullilla kivenheiton päähän ylemmäs samalle kankaalle ja siihen lisättiin kaksi päätykamaria, joten sen pohjapiirustus tuli identtiseksi Kevarin kanssa. Joonaksen veli Juho Heikki Tunkkari muutti siihen perheineen. Kolmas veli Antti muutti Heikkilään.

Juhon kuoleman jälkeen Vanhatalon isännöisyys siirtyi 1916 nuorimmalle lapselle Leander Tunkkarille, jonka kolme vanhempaa sisarusta olivat muuttaneet pysyvästi Yhdysvaltoihin. Leanterin ensimmäisen vaimon Alina Heikkilän kuoltua 1907 Leanteri meni uusiin naimisiin Maria Huopanan kanssa, joka oli tullut Tunkkarille Perhosta. Vanhatalon tuvassa pidettiin tarvittaessa kiertokoulua ja sinne majoittuivat myös eläinlääkärit Perttala ja Lautela. Sekä Leanteri että hänen lapsensa olivat musikaalisia, ja talossa musisoitiin ahkerasti. Vanhaisäntä Juho oli myös taitava pelimanni. Talossa yöpyi usein romaniperheitä ja Tunkkarille lääkäriin tulleita potilaita saattajineen.

Leander Tunkkari kuoli keuhkotautiin 1928, ja talo jäi vuosikausiksi nuorempien lasten haltuun. Mustialasta maatalousteknikoksi valmistunut isäni Martti Tunkkari lunasti kotitalonsa sisaruksiltaan 1936. Vanhatalo remontoitiin ja se sai nykyisen avokuistinsa. Talo vuokrattiin aluksi piirieläinlääkäri Ossian Anderssonille, kunnes Martin perhe muutti siihen v. 1941. Taloon sijoitettiin sota-aikana Schultzin inkeriläisperhe ja myöhemmin sällalainen Kellokosken perhe. Sodan jälkeen talossa suoritettiin remontti, jossa m.m. vanhat kakluunit hajotettiin ja asennettiin keskuslämmitys. Martti Tunkkari luopui tilanhoidosta 1953 ja antoi maat vuokralle pikkuserkulleen Veikko Tunkkarille. Martin kauhajokelaisen vaimon Sylvin kuoltua Martti asui kotitalossaan vuoteen 1982 saakka, jolloin hän muutti Markkulan vanhainkotiin. 1990-luvulla talossa suoritettiin mittava latiaremontti ilkeivallasta johtuneen vesivahingon johdosta. Talo maalattiin myös uudelleen.

Vanhatalo on nykyisin Martin tyttären Marja-Liisa Bodbackan perikunnan hallussa. Se on Tunkkarin kylän vanhin rakennus ja kuuluu Museoviraston suojelukohteisiin. Sen nykyosoite on Koivutie 10.

YLLÄ: Vanhatalon isossatuvassa vas. takana Alina ja Alfred Tunkkari, kiikkutuolissa vanhaisäntä Juho vieressään vaimonsa Mari, Martti Tunkkari, Tyyne Huopana, Leander ja Maria Tunkkari. Kuva on otettu noin v. 1910.

YLH. OIK.: Alfred Tunkkarin talo (vas.) ja Vanhatalo. (Kuvat Martti Tunkkarin albumista)

OIKEALLA: Kujanne eli ns. meijeritie Vanhastatalosta etelään. Vas. Alfreen talo, oik. Vanhatalon talousrakennus ja Alfreen kaksikerroksinen aitta, takana Hintriikin talo. (Valok. T. Tunkkari)

Kevari, jota myöhemmin kutsuttiin myös Vanhaksikevariksi, rakennettiin kaksikerroksiseksi. Veljekset Joonas ja Juho Heikki Tunkkari rakensivat sen yhteisvoimin maantien varteen ja sen suuntaiseksi. Joonaan omistukseen tulleen Kevariin raivattiin yhteisvoimin lisämaata, niin että molempien veljesten tiloista tuli yhtä suuret. Kevarissa - kuten sen naapurissa Vanhassatalossakin - oli alakerran molemmissa päädyissä kaksi kamaria, keskellä iso tupa takkoineen, eteinen ja keittiö. Yläkertaan rakennettiin kaksi päätykamaria. Kestikievari eli kevari toimi talossa 1890-luvulta alkaen.

VAS.: Kevari ja osa sen omenatarhaa 1930-luvulla. Kuva on otettu navetan katolta.

YLH. OIK.: Kevarin väkeä talon eteläpäädyssä kesällä 1916. Kivellä seisoo Kauno Tunkkari. (Kuvat Matti Tunkkarin kokoelmasta)

ALH. OIK.: Kevarin tiheän humalakasvuston verhoaman kuistin edessä oikealta lukien Matti ja Jonne Tunkkari sekä heidän serkunpoikansa Martti Tunkkari. (Valok. Sylvi Tunkkari)

Joonas oli mennyt naimisiin Liisa Kreeta Järvilän kanssa, joka oli Joonaksen veljen Juho Heikin vaimon Leena Kaisan sisar. Joonaksen kuoltua 1909 Kevarin isännyyden jakoivat Matti ja Jonni (Jooni) Joonanpojat. Molemmat olivat käyneet Yhdysvalloissa hakemassa tarverahaa Kevarin kunnostamiseen, kummisetäni Jonne kahteenkin eri otteeseen. Kevarin talossa asui parhaimmillaan parikymmentä henkeä. 1928 Kevariin tehtiin perusteellinen remontti, jolloin talo sai myös uuden, amerikkalaistyyllisen kuistin. Jonni perusti talon ympärille laajan, puistomaisen omenatarhan, jonka tuotteita naapuruston pojatkin pääsivät joskus – luvallisesti tai luvatta – maistelemaan. 1938 Jonni möi osuutensa Vanhastakevarista Matti-veljensä pojalle Veikko Tunkkarille, joka rakensi perheelleen uuden talon viereiselle Kedonkankaalle. Talvisodan aikana Kevarissa majaili Hyvösen perhe Harlusta. Myös kanttori-urkuri Eero Pollari asui talon pohjoispään kamarissa 1940-luvulla.

Matti Joonanpoika Tunkkarin kuoltua 1947 hänen poikansa Eero lunasti Kevarin tilan sisaruksiltaan. Hän piti vaimoineen Kevarin pohjoiskamareissa muutaman vuoden kenkä- ja vaatekauppaa, mutta möi talon maat pian naapureille. Itse talo tontteineen joutui Vetelin kunnan omistukseen. Siihen sijoitettiin m.m. hammaslääkärin asunto ja vastaanotto. Myös Matti Mäntysaaren hammasproteesipaja toimi jonkin aikaa Kevarin yläkerrassa.

Kunta rakennutti 1964 uuden, ajanmukaisen hammaslääkärintalon Kevarin pihapiiriin. Vanhakevari lahjoitettiin Vetelin Urheilijoille pois siirrettäväksi. Kun seuralla ei kumminkaan ollut sopivaa tonttia talolle, Ilkka Läspä lunasti sen itselleen ja käytti sen hirret oman asuntonsa rakentamiseen.

Vanhatalo jaettiin velipuolten Leander ja Alfred Tunkkarin kesken 1908. Alfred rakensi itselleen ja vaimolleen Alina Mikontytär Tunkkarille Vanhantalon pihapiiriin oman talonsa, jossa oli tupa ja kaksi kamaria, ns. kylmäkamari ja lasitettu, amerikkalaistyylinen kuisti. Perhe jäi lapsettomaksi, mutta Alfred adoptoi Leanterin tyttären Mertan, joka asui hänen perheessään kuolemaansa asti v.1925. Hän oli Väinö Tunkkarin kihlattu. Sairaalloisen Alinan kuoltua 1936 Alfred Tunkkari jäi asumaan yksin pikkutilaansa.

Talvisodan aikaan taloon sijoitettiin valokuvaaja Laaksosen suurperhe. Myös Alfredin (Alafreen) veljenpoika Aaro vietti siellä toipumislomansa. Alfred toimi Tunkkarilla myös pyhäkoulun opettajana yhdessä naapurinsa Hintrikki Tunkkarin ja Severi Tunkkarin kanssa. Sitä pidettiin usein Alfreenkin talossa.

Vuonna 1942 Alfred avioitui kaustislaisen pikkuserkkunsa Albert Varilan lesken Kertun kanssa, joka muutti taloon kolmen tyttärensä ja orvoksi jääneen Matti Otteliaananpoika Varilan kanssa. Kertun vanhimman tyttären Saaran ja Matti Vähäkainun näyttäviä kolmipäiväisiä kruunuhäitä vietettiin Vanhantalonkankaalla ensimmäisenä rauhankesänä 1945. Matti jäi taloon vävyksi. Seuraavana vuonna Alfred sai aivohalvauksen ja kuoli.

1953 talon tiloihin tuli syyslukukauden ajaksi vuokralle vastaperustetun Tunkkarin koulupiirin yläkoulu eli luokat III-VI. Lapsien lähdettyä yksi toisensa jälkeen pois Kerttu itsekin muutti tyttärensä perheeseen Vähäkainuun. Talo jäi autioksi. 1960 Markku Kaunonpoika Tunkkari osti sen ja käytti sen hirret oman Karhumäen kankaalla sijaitsevan talonsa rakennusmateriaaliksi. Alfred Tunkkarin talosta on enää jäljellä vain kivijalka.

VAS. YLH.: Veteliläistä naisväkeä kokoontuneena Alfreen talon seinustalle 1930-luvulla.

(Tapio Källströmin kokoelma)

VAS. ALH.: Sukulaisia Vanhantalon pihalla 1940-luvun alussa. Takana vasemm.: Alfred Tunkkari, Yrjö Hohenthal, sisarukset Martti, Lauri, Aaro ja Reetta Tunkkari. Edessä vas.: Maiju, Esko ja Anna-Maija Hohenthal, Tapani, Marja-Liisa ja Sylvi Tunkkari.

(Martti Tunkkarin kokoelma)

ALH. OIK.: Vas. Aaro ja Alfred Tunkkari sekä Timo Laaksosten evakkoperhe. Takana kesk. Alfreen apulainen. Eturivissä keskellä kuvan lähettänyt Aura Roivas.

Uusin Vanhantalonkankaan vanhoista taloista siirrettiin Torpasta Tunkkarille vuonna 1911. Siihen muutti Tunkkarin Mikontaloon vävyksi tullut Heikki (Hintriikki) Tunkkari e. Kangas ja hänen vaimonsa Fiina sekä perheen 7 lasta. Perheen toiseksi nuorimman lapsen Kaunon mentyä 1928 naimisiin Tekla Torpan kanssa nuori pari asettui asumaan Hintriikin taloon. Siellä vietti viimeiset vuotensa myös Vanhantalon leskeytynyt Mari Tunkkari.

Kymmenen vuoden kuluttua Kauno muutti perheineen Karhumäkeen ja taloon jäi vanha isäntä Hintriikki sekä hänen poikansa Anton ja tämän puoliso Kaino e. Nikula. 1942 taloon adoptoitiin Kainon sisarentytär Arja Nikula.

Anton ja Kaino Tunkkarin kuoltua Arja möi kotitalonsa Matti ja Tyyne Luomalle ja sen maat Kauno Tunkkarille. Matti Luoma siirsi pihapiiriinsä Alfred Tunkkarin aikoinaan omis-taman kaksikerroksisen luhdin. Vanhoilla päivillään Luomat muuttivat Vähäkainuun ja möi-vät talon sen nykyiselle omistajapariskunnalle Markku ja Salme Lempiälälle, jotka olivat palanneet Ruotsista takaisin Suomeen. He kunnostivat talon, maalasivat sen keltaiseksi ja rakensivat siihen kuistin sekä parvekkeen.

YLH. VAS.: Hintriikki ja Fiina Tunkkari sekä heidän lapsensa Esteri, Emma, Eino, Antto, Väinö, Uuno, Kauno ja Edith kotitalonsa edustalla. (Yläkuvat Pirkko Vornasen kokoelmasta)

YLH. OIKEALLA: Markku Tunkkari isoisänsä Hintriikin talon pihalla. Taustalla vas. talon navetta, sen takana pilkkottaa Alfreeen saunan pääty, talojen yhteinen vinttikaivo ja maitohuone sekä Alfreeen navettarakennus.

ALAKUVAT: Vanhantalonkangas 1910- ja 1930-luvulla kuvattuna ent. Jyväskylän tieltä nykyisen Jukkalan paikkeilta. (Vas. kuva Matti Tunkkarin ja oikea Pirkko Vornasen kokoelmista)

VIIHDE-ELEKTRONIIKAN ERIKOISLIIKE

- **TAULUTELEVISIOT**
- LCD/plasma
- **DIGI-VASTAANOTTIMET**
- **ANTENNIT**
- terrestiaali/sateliitti
- **DVD-TALLENTIMET**

MYYNTEI & HUOLTO

- TELEVISIOT • VIDEOT • AUDIOLAITTEET
- SATELIITTIANTEENIT • AUTOHIFITARVIKKEET • VIDEOKAMERAT

Caliber

Samsung

Autostudio

Panasonic

Topfield

Triax

Puh. (06) 8621128
0400-552453
www.kase.fi/~rtv-ih

RTV HUOLTO
I. HAUTALA

Avoinna
ma-pe 9-17

MR KOIVUKOSKI

0400-811360

- Kaivinkonetyöt
- Maansiirtotyöt
- Traktorit

